

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej oraz innym właściwym ministrom.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 października 1946 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Adam Kuryłowicz

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Przemysłu:

Eugeniusz Szyr

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Stanisław Mikołajczyk

w/z Minister Zdrowia:

Tadeusz Michejda

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

5

DEKRET

z dnia 20 grudnia 1946 r.

o ulgowych warunkach powoływania na stanowiska referendarskie w Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Aplikanci Prokuraturii Generalnej oraz osoby ubiegające się o przyjęcie na służbę referendarską w Prokuraturii mogą być na wniosek Prezesa Prokuraturii zwolnieni przez Ministra Skarbu od odbywania w całości lub w części aplikacji w Prokuraturii i aplikacji sądowej, wymaganej od kandydatów na urzędników referendarskich Prokuraturii w myśl § 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 grudnia 1924 r. o zmianie ustroju Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 107, poz. 967), jak również od obowiązku składania egzaminu referendarskiego oraz mogą być mianowani referendarzami lub na inne wyższe stanowiska w służbie referendarskiej bez odbycia w całości lub w części aplikacji sądowej i aplikacji w Prokuraturii oraz bez złożenia egzaminu referendarskiego, jeżeli ze względu na znajomość prawa nabytą w czasie studiów oraz na dotychczasową pracę zawodową dają rękojmię należytego wykonywania obowiązków służbowych.

Art. 2. Prezes Prokuraturii Generalnej może zaliczyć do czasokresu aplikacji w Prokuraturii co najwyżej półtora roku z czasu służby kandydata na stanowisku aplikanta sądowego, notarialnego, adwokackiego lub urzędnika we władzach i urzędach administracyjnych.

Art. 3. Zwolnienie z mocy art. 1 niniejszego dekretu od złożenia egzaminu referendarskiego w Prokuraturii Generalnej nadaje z chwilą zwolnienia te same prawa, jakie wynikają ze złożenia tego egzaminu.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia i obowiązywać będzie do dnia 31 grudnia 1950 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski

6

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 listopada 1946 r.

o uznaniu „Towarzystwa Przyjaciół Żołnierza“ za stowarzyszenie wyższej użyteczności i rozwiązaniu stowarzyszenia „Polski Biały Krzew“.

Na podstawie art. 46, 47, 51 i 56 prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 r.

(Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 808) zarządza się, co następuje:

§ 1. Stowarzyszenie „Towarzystwo Przyjaciół Żołnierza“ z siedzibą w Warszawie uznaje się za stowarzyszenie wyższej użyteczności.

§ 2. Równocześnie powyższemu stowarzyszeniu nadaje się statut, który będzie ogłoszony w „Monitorze Polskim“.

§ 3. „Towarzystwu Przyjaciół Żołnierza“ nadaje się przywilej wyłączności działania w zakresie organizowania i prowadzenia na obszarze całego Państwa akcji pomocy moralnej, intelektualnej i materialnej żołnierzom polskim.

§ 4. Równocześnie rozwiązuje się stowarzyszenie „Polski Biały Krzyż“, uznane za stowarzyszenie wyższej użyteczności rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 80).

Majątek stowarzyszenia „Polski Biały Krzyż“ w myśl postanowień § 63 ust. 2 jego statutu (Monitor Polski z 1936 r. Nr 26, poz. 42) przekazuje się „Towarzystwu Przyjaciół Żołnierza“.

§ 5. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Administracji

Publicznej, a na terenach Ziem Odzyskanych Ministrowi Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Oświaty oraz Pracy i Opieki Społecznej.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Gomułka

Minister Obrony Narodowej:

Michał Żymierski

Marszałek Polski

w/z Minister Oświaty:

Stanisław Trojanowski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Adam Kuryłowicz

7

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 grudnia 1946 r.

o podwyższeniu dolnej granicy zdolności zatrudnienia przejmowanych na własność Państwa przedsiębiorstw w przemysłach wyrobów niepowszechnego użytku, bądź mało zmechanizowanych, bądź o charakterze pionierskim i sezonowym.

Na podstawie art. 3 ust. 1 B. ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) zarządza się, co następuje:

§ 1. Dolną granicę zdolności zatrudnienia przewidzianą w art. 3 ust. 1 B. ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) podwyższa się w następujących rodzajach przedsiębiorstw:

- A.
- 1) w odlewniach żelaza,
 - 2) w zakładach mechanicznych o charakterze zakładów naprawczych,
 - 3) w przemysłach wyrobów platerowych domowego użytku i artystycznych,
 - 4) w wytwórniach kosmetyczno-perfumeryjnych, mydeł toaletowych, świec, past do butów, środków do czyszczenia i polerowania,
 - 5) w zakładach przerabiających masy plastyczne,
 - 6) w stolarniach budowlanych i meblarskich,

7) w hutach szkła, o ile posiadają nie więcej niż jedną wannę,

8) w zakładach ceramiki szlachetnej, kafelarniach, wytwórniach szamotu i kamionki,

9) w wytwórniach zabawek, instrumentów muzycznych, galanterii i wyrobów artystycznych,

10) w wytwórniach walizek i kufrów,

11) w wytwórniach kartonazy i opakowań papierowych,

12) w wytwórniach baterii elektrycznych kieszonkowych i anodowych,

13) w wytwórniach futer,

14) w wytwórniach wyrobów mączno-cukierniczych, czekolady i cukierków o zdolności produkcyjnej do 750 kg dziennie,

15) w cegielniach, których roczna zdolność produkcji nie przekracza 2.500.000 cegieł

do 100 pracowników na jedną zmianę;

B. 1) w betoniarniach,